

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 695/2015
27.10.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Биљане Драгојевић и Јасминке Станојевић, чланова већа, у парници тужиоца Републике Србије, Министарство одбране, Војнограђевински центар „Београд“, коју заступа Дирекција за имовинско правне послове МО, Одељење у Београду, против тужене АА из ..., чији је пуномоћник Миле Ромчевић, адвокат из ..., ради раскида уговора и исељења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5349/13 од 29.10.2014. године, у седници одржаној 27.10.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5349/13 од 29.10.2014. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 21853/12 од 21.05.2013. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да суд раскине уговор о закупу просторије за привремени смештај ... бр. ... од 28.09.1992. године и обавезе тужену да се са свим лицима и стварима исели из адаптиране просторије од ... м² која се налази на ... спрату десно у односу на степениште у ул. ... бр. ... у ... и овај стан преда на слободно коришћење и располагање тужиоцу. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженој на име трошкова парничног поступка исплати износ од 307.154,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5349/13 од 29.10.2014. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена је првостепена пресуда у ставу I изреке. Ставом другим изреке преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу II изреке првостепене пресуде тако што је обавезан тужилац да туженој на име трошкова парничног поступка исплати износ 264.802,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11), који се примењују на основу члана 506. став 2. тог закона, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Наводима ревизије указује се на битну повреду из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП која није дозвољен ревизијски разлог. Нема битних повреда учињених у другостепеном поступку које би могле бити ревизијски разлог за побијање те пресуде и за оцену законитости и правилности пресуђења (члан 407. став 1. тач. 2. и 3. ЗПП).

Према утврђеном чињеничном стању, правни претходних тужиоца је у току 1991. - 1992. године на подручју Београда адаптирао у станове 596 заједничких просторија у зградама где је био већински власник, ради стамбеног обезбеђења активних војних лица, грађанских лица у служби ЈНА и чланова њихових породица, на који начин је адаптиран и простор у ул. ... бр. ... у ... (раније), који је предмет овог спора. Решењем од 21.11.1991. године туженој је дат на коришћење службени стан, вешарница у ул. у ..., који је власништво СФ ЈНА и које је до тада био просторија кућног савета, с тим да овај простор користи са супругом и двоје деце. Решење је донето на основу Правилника о становима ЈНА („Службени Војни лист“ 9/91). Тужена је са Војнограђевинском дирекцијом 28.09.1992. године закључила уговор о закупу адаптираних просторија у, површине ... м2. Уговор о закупу је закључен на одређено време, до коначног решења стамбеног питања. Тужена и даље ради код тужиоца, као цивилно лице, начелник на ..., без коначно решеног стамбеног питања, иако је 2008. године добила закључак да има право на трособан стан.

Тужена је закључила брак са ББ године и засновала заједницу живота у ..., с тим што је њихова фактичка заједница прекинута у пролеће 1991. године. Са двоје деце је прешла у Србију 01.10.1991. године и била је смештена у Хотелу „...“, а након тога од 21.11.1991. године до данас са децом живи у предметном стану на којој адреси има пријављено пребивалиште од 16.06.1992. године. ББ је сам дошао у Србију крајем 1991. године и у почетку живео код рођака и пријатеља, а од 1993. године до данас живи сам у стану у ул. у ... Од 20.01.1992. до 25.04.2001. године имао је пријављено пребивалиште на адреси, а од 26.04.2001. године па надаље на адреси Тужена предметни стан користи са децом наменски, за становање, стан не издаје у закуп, а уредно плаћа закупнину. ББ никада није живео са туженом и њиховом децом у стану који је тужена добила на коришћење од тужиоца. Међутим, тужена је пријавила супруга да би добила више бодова и пре решила тешку стамбену ситуацију, а и из разлога што никоме није желела да призна да је само на папиру у браку са ББ. Брак тужиље и ББ разведен је пресудом Другог општинског суда у Београду П бр.7659/07 од 20.02.2008. године. ББ је, као члан задруге са СЗ „...“ дана 03.12.1991. године, закључио уговор о изградњи једоипособног стана број ... у ул. (сада ул. ...), а 21.12.1992. године и анекс уговора и исплатио у потпуности цену стана који му је предат 22.02.1993. године. Предметни стан ББ исплатио је искључиво од свог новца, с обзиром да је 5.000 ДЕМ пренео из Хрватске, а разлику позајмио од рођака и пријатеља, с тим што је позајмљени новац сам

вратио. Тужена није ни на који начин учествовала у стицању стана у ... број ... у ... и у почетку није ни знала за постојање овог стана, а за овај стан није ни покретала спор за поделу брачне тековине. Тужилац је 07.05.2008. године уручио туженој допис за раскид уговора о закупу од 28.09.1992. године.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право и то одредбе члана 17. и 35. Правилника о становима у ЈНА („Службени Војни лист“ бр.9/91) када су закључили да није испуњен услов за раскид уговора о закупу стана од 28.09.1992. године, те да тужилац нема право да тражи исељење тужене из предметног стана.

Наводи ревизије да стан у ул. ... бр. ... представља заједничку имовину тужене и њеног бившег супруга ББ, да судови нису правилно ценили извор средстава за куповину овог стана, нити временски период прекида фактичке заједнице бившег супружника нису основани. Наиме, према члану 171. Породичног закона заједничка имовина је она имовина коју су супружници стекли радом у току трајања заједнице живота. Стога је први услов за наставак заједничке имовине постојање заједнице живота, која мора, не само формално већ и фактички да постоји, јер у ситуацији када дође до прекида заједнице живота, прекида се стицање заједничке имовине. У овој правној ствари тужена се позивала на постојање заједнице живота са ББ само до октобра 1991. године, коју је у току поступка доказала. Супротно ревизијским наводима, судови су утврдили битне чињенице у односу на начин стицања стана у ул. ... број ... у односу на извор средстава за куповину овог стана до времена престанка фактичке заједнице тужене и њеног бившег супруга, па су на основу правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања, правилно закључили да се нису стекли услови за раскид уговора о закупу стана који је тужена добила од тужиоца као службени стан.

Осталим наводима ревизије побија се утврђено чињенично стање, па како се правноснажна пресуда не може побијати због тога и непотпуно утврђеног чињеничног стања, у смислу члана 407. став 2. ЗПП, овакви наводи као недозвољени у ревизијском поступку нису посебно оцењени и образложени, јер нису од значаја за другачије пресуђење.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Љубица Милутиновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић